

Ο ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΜΜΕΝΟΣ *

(* Αποσπάσματα ἐξ ἀνοήτου δράματος).

Νύξ. Ἡ σκηνὴ κενεῖται τὰς Ἀθήνας καὶ ἰδιαίτερος τὴν ὁδὸν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ λαμπρύνει οἱ ἀστέρες καὶ εἰς τὴν γῆν τὸ φῶς τῶν φηγῶν τοῦ φωταερίου . . . διὰ τῆς ἀπουσίας του. Τὸν ἀέρα διασαγίζουσαν αἱ ἀετράται καὶ οἱ κεραυνοὶ τῶν ἄρθρων τῶν διαφορῶν ἐπιπέδων. Ἄνθρωπος τις περιπατεῖ κατὰ μῆκος τῆς σκηνῆς, ἀσκήσει μετ' ἑσθ' ἐπὶ τὴν θύελλαν, ἥτις ἀρχίζει νὰ μὴνεται ἀπὸ τὸν Βαδίζει βραδέως, σὺν τῶν πόδας, καὶ φαίνεται ἄλγῶν. Ὁ ἀσκητὴς τοῦ προσώπου του δὲν διακρίνεται καλῶς, τὸσον εἶνε παρηλαγμένοι καὶ ἀποσυρθεμένοι οὐχ ἔχοντες τοῦ ὕψηλῦ πύλου καὶ τῶν ὑπερμεγέθων φωνῶν, τὰ ὅποια φέρει δύναται νὰ διεγείρῃ τὴν ὑπόνοιαν ὅτι εἶνε ὁ ΤΕΡΣΕ ΒΡΟΘΟΠΟΥΡΓΟΣ. Εἰς τὸ βάθος φαίνεται τὸ Κεντρικὸν ταμεῖον . . . κενόν. Ἡ καταγίγς αὐξάνει βαθμῆδόν. Ἡ σκία μονολογεῖ).

Τριγύρω μου κυρίζετε, ὦ ἄνεμοι.
'Επὶ τὴν κεφαλὴν μου πίπτε, χάλαια,
'Εκκένωνε τοὺς κεραυνούς σου, θύελλα,
Καὶ σεῖς ἔτι, στοιχεῖα, πολεμεῖτέ με!
'Αὐτὸν καὶ βεβαίως τίποτε δὲν ἔκαμα
'Αἴθριον τῆς ὀργῆς σας; οὔτε φόρον κἂν
'Εξήγησα νὰ ἐπιβάλω ὁ πτωχὸς
Εἴτε εἰς σας, κοῦ τὸρα μὲ μαστίζετε,
Εἴτε ἐπὶ τὴν κληρονομίαν τῆς γραμματικῆς.
Κ' ἐπὶ τὴν «βοημερίαν» ἀκόμ' ὑλάει με
'Ολοὶ κακῶν ἐπιτελεῖτε ὅλ' ὑβρίζετε,
'Εχθροὶ οἱ οἱ καὶ οἱ ἀδελφοῦμενοι,
Κ' ἰσοσθένος χρεὶς, πᾶσι ἤθετε γύρω μου
Καὶ μὲ θυμώσατε. Τη quoque, «Διών»!
Δρυὸς πεσώσης πᾶς ἀνήρ ζυλεύεται.
Καλὴ νὰ τὰ παθαίνω! Νὰ καραϊτηθῶ
Τὴν θύελλα; Δὲν εἶνα καλλίτερα
Νὰ εἴθην ἡ βουλή, νὰ ξαναρχίσωμεν
Τὸ ἴδιον παιγνίδι; Μὴ ἐστεῖρευσον
Τῶν ρουσοφειῶν αἱ ἀκένωτοι πηγαί;
Καὶ τὸν τρόπον δὲν ἀνεκαλύψαμεν
Δραστηριότητας νέων; Μὴ τῶν γαλλικῶν
Κόμων αἱ μεταφράσεις δὲν ἤδύναντο
Νὰ μᾶς παράσχουν κ' ἤδη, ὅπως ἄλλοτε,
Τὰ μέγα πάλιν νὰ οἰκονομήσωμεν
Πᾶσας τὰς ἀπαιτήσεις; Δόξα τῷ Θεῷ,
'Ο εὐσεβὴς Καζάζης δὲν ἀπέθανε!
Τριακοσίας εἰς τὴν Σύρον ἂν θρηγῆ
'Ασκήτως ἀποπτάσας ὁ Δὸν Ἐστεβάν
'Στῆς Κωπαίδος τοῦ τὰ βίβη βέρβερος
Πελοῦς πιστεύω πῶς θὰ ὑπελείπει
Πλέον ἢ ἀρκετὸς ὅπως χορηγῶμεν
Τὸν πεινασμένον στόμαχόν τῶν παιδῶν
Καὶ ἔπειτα κανένα νέον δάνειον.
Καλὴ νὰ τὰ παθαίνω! Ἀφοῦ γένος μου
Τὰ μάτια μου νὰ βγάλω ἐπεθύμησα
Μὰ τὸν Δεμάθαν, πρέπει νὰ πιστώσῃ τις
'Οὐ μωραίνει πρᾶγματι ὁ Κύριος.
'Ον νὰ πολέση θέλει, νὰ τὸν, τὰ κακῶν
(Ἰσταται ἐπιτακτικῶν).

Μαύρη ἀχαριστία! Ὅλοι περίξ μου
Μ' ἐγκαταλείπουν. Ὅλοι! Οὔτε ἀλόγισμα,
Θ' ἀπεμονούμην τὸσον, ἔάν ἐσέρον!
'Ορθῶς, ἡ φύσις, λέγουν, φρίττει τὸ κενόν
Κενὸν ἤδη ἰσχύος καὶ δυνάμεως,
Κενὸν χρημάτων, ρουσοφειῶν ἐνδεῆ,
Μὲ ἀποφεύγουν πάντες! Οἶον διδάγμα
'Αφοῦ τὴν δυνάμιν μου τὴν ἐστήριζον

εἰς κάθε ἄλλο ἢ εἰς τὴν ἐκτίμησιν.
Δὲν εἶχον ὅμως οὔτω φεῦ! τὰ πράγματα
'Ὅτε πανθυπουργῶν καὶ παντοδύναμος
Μὲ ἀνοικτὴν παλάμην διεσκόρπιζον
Τὰς ἀγίας τοῦ ἔθνους εἰς τοὺς κινᾶς μου
Καὶ διὰ παρρησιῶν καὶ μαργαριτῶν
'Εστῆλξα τῶν χοίρων μου τὰ μέτωπα.
'Ὅτε τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν ἐχόρταινε
Δαίμονες ἐπίσω παρακολουθοῦν
Καὶ εἰς εὐγνώμοσύνῃν ὠρυόμενον
'Ὅτε τὰς κλειδάς εἶχον τῶν ταμείων μὲν
Κ' εἰσῆλθονεν ὁ συρφετὸς ἀρχιτῆτος
'Ὅς εἰς κυριουθεῖαν ἐπιπράττειαν
Ἡν ἡμέτερον δὲν εἶνε ἐχθρὸς στρατός
Σήμερον πάντα πάντα ταῦτα εὐχόμεθα
Καὶ μετ' αὐτῶν δόξα καὶ ὁ θόρυβος,
Οἱ κολακῆς καὶ οἱ σισχροὶ παράσιτοι,
Καὶ οἱ βουλευτικῆ αὐτῆ ἀγέλη μου
Καὶ τῶν ἰακνοφαντῶν τὸ πιστὸν ἄγγμα.
Σκότος μὲ περιβάλλει καὶ ἐρήμωσις!
'Αλλοίμονον! Τί εἶμαι! Πῶς κατήνησα!
Ὁῦδεῖς ὁ ἀντιλήπτω ἐπιφαίνεται,
Κανείς, κανείς! O mores καὶ O tempora!

(Μικρὰ διακοπή.)
Τὸν φόρον νὰ ἐνοσπεύω ἐπεζήτησα,
Τὸν οἶκτον ἤδη μάτην, μάτην ἐπαίτω.
Θεῖο μω, τί θὰ γίνω; Βοηθήσατε!
Δὲν βλέπω νὰ βαρύνω μὴ κρημισθῶ!
Κοντόσταυλε, πῶς εἶπε τὸ κέρνισμα
'Ἡ διπλωματικὴ σου; Τὴν ἐπίτημα σου,
'Ὅ τῆς Ζακάρθου γόνυ καὶ κλάκωλε;
Βουλπιώτη, ποῦ εἶνε πᾶσι τοῦ μου,
(ἀφοῦ δὲ εἶσαι τὸσον, τὸσον μὲ γλωττός!)
Ταυτάτη, ποῦ ἡ Κίσις καὶ ἡ Κίχλ' ἔχ' ἔχ' σου;
Εἰς ξένας παραλίς θὰ ἔταξαι!
Σκουλούδη, ὦ Σκουλούδη, σὺ τουλαχιστὸν
Τί νὰ ἐπινοήσῃς πῶς ἀδυνατᾷς ΠΟΛΙΤΕΙΑ
'Αν μεταβάσῃς πᾶς εὐτυχεῖς καιροῦς
Εἰς Ἰσπανίαν ἠξιώθης τῆς τιμῆς
Νὰ λέγῃσαι καὶ θεωρεῖσαι Ἰθαλ γόος,
'Εγὼ κατέστην παθ' ἀλ γόος ὁ δυστυχῆς!

Πᾶσαι αἱ θύραι πλέον μοι ἐκλείσθησαν.
'Επάγγελμα ἂν εἶχον τὴν πολιτικὴν,
Νῦν μὲ πέντε δρόμους μένω ἐρημὸς!
Τί νὰ ἐπινοήσω, ἀφοῦ τέλος κ' ἡ ἐλπίς
Μ' ἀφίενται πρὶν μὲ ὑπεβάστωζε;
Τίς θὰ μ' ἐμπιστευθῆίς τὰ συμφέροντα
Τὰ ἰδιωτικὰ καὶ τὰ κοινὰ φανερά;
Τῶν ἀρματιῶν, ἔχ' τὸ παραδειγμα;
'Αντιπαραδῶν μικρῶν καὶ συνεργόμενος εἰς ἑαυτόν).
'Αἰ ἄραγε, ἴσως! Καλὴ ἐμπνευσίς!
'Αφοῦ νὰ κἀν ἄλλο δὲν μοι μένει
Καὶ νὰ πιστευθῶ πλέον δὲν δύναμαι,
Τὸ πρῶτόν μου ἐπάγγελμα ποῦ ἤρχισα
Νὰ νάμω ἐν μεγάλῳ, τὸρα ἐν μικρῷ
Νὰ μὴ τὸ συνεχίσω τάχα διατί;
'Απόφασις! θὰ πάρω ἕνα τενεκῶν
'Αφοῦ ἐπῆρα πρῶτα τὸν ἐκλογικόν —
Θὰ τὸν φερῶ καὶ γυρίζω τὰς ὁδοὺς;
Θεὶ νὰ φωνάζω: — Καθαρὸ Πετρέλαιον!
(Καταπετάννεται ἡ αὐχαιά).

Διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἰάμβων

(*) Ἴδε καὶ τὴν ἐν τῷ «Αἰῶνι» πένθιμον περιγραφὴν τῆς ἐρημώσεως τοῦ οἴκου τοῦ κ. Τρικούπη.

Κοῦ